

Да се досети Иво, лютъ ханжаръ
Се вби въ гърди му — дигна той ръка,
Изохка и се люшна на земята.
И повторно въ гърди му като вби
Ханджара, викна стръвния убиецъ:
— Менъ нейни думи — тебе моя ножъ!
Сърцето що се не ломи, за мене
Ще да е цяло! — и прескокна той
Презъ трупа и изчезна въ тъмнината,
Зловещо дето вихъра виеше.
Нощта погълна глухий стонъ на Ива;
А каточели слабъ, едвамъ досетень
Екъ и сърцето Ралици досегна —
Неясень екъ и несъзнанъ, тъй както
Въ гората гръмъ далечень отъ ловецъ
На птичка се въ сърцето отзовава; —
За мигъ се тя услуша и отново
Я мисълта за утре пакъ обзе.

Седеше тя прибрана тамо въ къта,
Край огъня, когато се почука
На прозорчето излекъ. Скокна тя
И вратнята отвори. — «Добъръ вечеръ,
Неясто Ралко. Мала пъкъ вихрушка!»
Бързомъ издума старата, чемберъ
Като отви и го отъ снягъ отърси:
«Ха затвори, че фтичето ще фръкне!»
— Не е ли Иво отподире? — «Иво?
Къде се е по тазъ вихрушка дявалъ?»
И ней разправи Ралица, и плахо
Погледна я. «Ехъ, някъде по пътъ
Ще бъдемъ се разминали» — изниско
Ней старата отвърна и повтори:
«Отдавна ли излезе?» — Не, отскоро. —
Спогледаха се мълкомъ те — и мълкомъ
Край огъня приседнаха да чакатъ . . .
Полека-лека вихъртъ утихна;